

הסיפור
שליסיפור מעורך השראה
לשולחן השבתה"קבוצה"
הראשונה

הרב אהרן הלפרין

במחיצת הרבי לאורך כל מעגל השנה על חגיו ומועדיו - כפי שאכן אושר בשנים הבאות, לאחר שהתמסדה נסיעת תלמידי ה"קבוצה" - אך שלטונות הצבא אישרו לנו יציאה לחודש אחד בלבד. החלטנו לנסוע ולנסות להאריך משם, והצטרפנו לטיסת השכר של חסידי חב"ד שנסעו לרבי לחודש תשרי תשכ"ב (1961).

באותן שנים, האורחים היו נכנסים ליחידות פעמיים - סמוך להגעתם, לפני ראש השנה או בעשרת ימי תשובה, ושוב בסיום חודש תשרי, לפני הנסיעה חזור. הרב דוד רסקין, ממנהלי הישיבה ב-770, סיפר שכאשר הוא הגיע עם קבוצת בחורים מפריז עוד בחיי אדמו"ר הרי"צ, הנחה אותם הרבי שלפני הכניסה ליחידות צריך לשמוע חסידות פעמיים. לכן החלטנו להיכנס בעשרת ימי תשובה, אחרי התוודעויות הרבי בשבת פרשת ניצבים ובראש השנה, שבהן אמר מאמרי חסידות.

בחצר ביתי בכפר חב"ד גדלו עצי רימונים, מהם הבאתי חמישה רימונים מובחרים עבור הרבי. כשהמזכיר הרב לייבל גרונר הכניס אותם לחדרו, אמר הרבי, "אחד תשאיר כאן [שאותו כנראה לקח לביתו], והשאר תעלה למעלה" - לדירת אדמו"ר הרי"צ, בקומה השנייה של 770, שם נהג הרבי לסעוד בחגים עד לפטירת הרבנית נחמה דינה, רעיית אדמו"ר הרי"צ, בשנת תשל"א (1971).

בליל ראש השנה, מיהרנו לסיים את סעודתנו וזכינו להיכנס לאותה דירה. הגענו באמצע הסעודה ונעמדנו מאחורי הרבי. לקראת סיום, כאשר הגישו את הלפתן, שאל הרבי, "יש עוד משהו?", והמשמש הזדרז להביא את שקית הרימונים. הרבי הוציא מתוכה שניים ושאל, "האם מי שהביא את הרימונים נמצא?" כשאמר לו שאני הבאתי אותם, סובב את ראשו, ושאל "מה עם ערלה?" הסברתי שאלו כנראה פירות שנה רביעית - החייבים בחילול קדושת "נטע רבעי", ובגלל הספק, גם עישרו אותם. "האם אמרו את ה'יהי רצון?' שאל, כשכוונתו כנראה לנוסח "רבון העולמים" המובא בפוסקים. "אמרו את נוסח הפדיון", עניתי, והרבי חתך חתיכה ואכל. את שני הרימונים הנותרים חילקו למחרת בהתוועדות.

אותנו הטרידה כמובן השאלה, מה יהיה בנוגע להארכת היתר היציאה שלנו מטעם הצבא. ביחידות הראשונה שלנו עם הרבי, הזכיר אחד הבחורים שפגש את העסקן הנודע ר' פיניע (פינחס) אלטהויז, אשר סיפר לו כי סגן שר הביטחון נמצא בניו יורק, והציע לנסות לפעול דרכו בעניין. הרבי אמר שנושא זה צריך להסדיר רק באמצעות הנהלת הישיבה. הרב וולף אמנם התרשם מגורמי הצבא שאין בכלל מה לדבר על הארכה, אבל אחרי ששמע מה אמר לנו הרבי ביחידות, שאל את הרבי האם לנסות. אחרי שהרבי ענה "מהיכא תיתי", כלומר - "אדרכה, למה לא?", הגיש הרב וולף בקשת הארכה.

בחודש אלול תשי"ז (1957), נכנסתי ללמוד בישיבת תומכי תמימים המרכזית ששכנה אז בלוד, שם החדיר בנו המשפיע הרב שלמה חיים קסלמן את חשיבות ההתקשרות לרבי. כעבור כמה שנות לימוד בישיבה, התעורר בקרב הבחורים המבוגרים רצון עז לנסוע ללמוד במשך תקופה בישיבה שבחצר הרבי. היינו קבוצה של עשרה בחורים, והתחלנו לבחון ברצינות את האפשרויות לארגון נסיעה שכזו.

הישיבה כולה מנתה אז פחות מארבעים בחורים, וההנהלה הסתייגה מהרעיון מחשש שנסיעתנו תפגע בישיבה. בביקורו של הרב קסלמן אצל הרבי ב"ט כסלו תשכ"א (1960) הוא העלה רעיון לפתרון הבעיה - שתבצע מעין החלפת תלמידים, דהיינו, שבמקביל לנסיעתנו לרבי, תגיע קבוצה של בחורים מהישיבה שם כדי לחזק את הישיבה בלוד. הרבי נתן את הסכמתו לרעיון.

כעת היה צריך לארגן ויזות סטודנט לארצות הברית, ולשם כך נדרשה הישיבה בניו יורק לשגר אפידיוויט - הצהרה שהם מתחייבים לדאוג לכלכלתנו במשך שהותנו שם. לאחר שאלו הגיעו, החל הרב אפרים וולף, מנהל הישיבה בלוד, לטפל בהשגת היתר יציאה משלטונות הצבא. במקביל, התחלנו לחפש מימון לרכישת כרטיס טיסה לארצות הברית, שעלותו הסתכמה אז בסכום של כאלף ומאתיים לירות - יותר מחמש משכורות חודשיות ממוצעות. הבקשה מהצבא הייתה לשנה תמימה, כדי לאפשר לנו שהייה

«

מיזם מיוחד לשימור זיכרונות ועדויות על חייו ופועלו של הרבי מליובאוויטש.
סיפור זה הוא אחד מני רבים שתועדו על ידינו בראיונות וידאו לאורך השנים. נכון להיום, מצויות בידינו מעל 1700 עדויות מכלי ראשון, אף שהשתדלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תוכנם של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו הובנו בשעתו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונם.

MY ENCOUNTER
with the REBBE

להקדים את יציאתו לתפילת ערבית בחצי שעה, כדי שנספיק להתפלל בפעם האחרונה במניין שלו לפני היציאה לשדה התעופה. בסיום התפילה, ראינו כיצד הביט עלינו הרבי במבט מיוחד של פרידה.

בכל שנה, אנו מתאספים בי"ז אדר ולומדים יחד את המאמר ואת השיחה שהרבי אמר לנו ביחידות. לאחר מכן אנו מתוועדים ונזכרים כיצד ביקש הרבי באותה יחידות פרידה לעודד אותנו בהמשך שליחותנו.

הרב אהרן הלפרין היה ממונה על הכשרות והעירובין בכפר חב"ד, ושימש ראש כולל במסגרת בית חב"ד בבת ים. הוא רואיין בחודש סיון תשע"ד (2014).

לזכות אבינו היקר הרב יעקב של' מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשי"ג (1952) — מספר דקות לאחר סיום תפילת ערבית, שב הרבי ויצא מחדרו ומסר לידי המשפיע ר' שמואל לויטין 12 דולר לקניית משקה עבור התוועדות לרגל מלאת שבעים שנה להסתלקות אדמו"ר המהר"ש.¹ י"ג בתשרי

< תשל"ד (1973) — בעיצומה של מלחמת יום הכיפורים, שפרצה ימים ספורים קודם לכן, ערך הרבי התוועדות לרגל י"ג בתשרי, יום הסתלקות אדמו"ר מהר"ש. הרבי ציין שבמהלך החודשים האחרונים הרבה לקרוא לעריכת כינוסי ילדים בהזכירו את הפסוק "מפי עוללים ויונקים ייסדת עוז... להשבית אויב ומתנקם", ואמר שאף שבשעתו לא ידע מה הטעם לכך, הרי כעת מתברר שהיה זה בבחינת "ניבא ולא ידע מה ניבא". הרבי הוסיף והסביר כי הסיבה לפרוץ המלחמה היא קטרוג שהתעורר בעקבות רצונם של מיעוט מבני ישראל לכפור בטובה שהקב"ה עשה עמנו במלחמת ששת הימים, ולהחזיר את שטחי ארץ ישראל שניתנו לנו אז בחסדי ה'. הרבי המשיך ואמר, שכדי לבטל את הקטרוג ואת הגזרה הקשה, יש להכריז במעמד עשרה מישראל שאותו מיעוט אינו מייצג את כלל ישראל, וגם הם עצמם פעלו כך רק משום ש"יצרם אנסם" ובניגוד לרצונם הפנימי האמיתי, ובפרט שכעת, בוודאי גם הם מבינים את התוצאות האיומות אילו היו מחזירים אפילו חלק קטן מאותם שטחים.² י"ג בתשרי

1 תורת מנחם ז, עמ' 23
2 לקוטי שיחות יד, עמ' 401

עברו יום כיפור, סוכות ושמחת תורה והתשובה המיוחלת עדיין לא הגיעה. חוסר הוודאות נמשך עד לשבוע של טיסת החזור, וגם עשרת הבחורים האמריקאים שהיו אמורים לנסוע למלא את מקומנו בישיבה באם נישאר, לא ידעו אם יצטרפו לנסוע או לא. למרות ששיחות טלפון לישראל עלו הון, אספתי מכל בחור שני דולר והתקשרתי לרב וולף, בבקשה שיצלצל שוב לברר מה קורה. למרבה הפלא התשובה הייתה שהתיקים שלנו נעלמו, ושנמתין עוד יומיים לתשובה.

בינתיים כל האורחים מישראל נכנסו ליחידות לפני חזרתם, ולא ידענו אם להיכנס גם אנו. לשאלתנו, השיב הרבי, "הרי הטיסה ביום רביעי. אם יצטרפו ייכנסו בשלישי". כשגם בשלישי טרם הגיעה תשובה, פניתי למזכירו הראשי של הרבי, הרב חדקוב, וביקשתי שישאל שוב. "אם יצטרפו, ייכנסו ביום רביעי", אמר הרבי. הבנתי שאם הרבי אומר פעמיים "אם" כנראה שהעניין יסתדר. "זהו, אנחנו נשארים", אמרתי לחבריי, ואכן למחרת בבוקר צלצל הטלפון הציבורי ב-770. על הקו היה הרב וולף ובשורה בפיו: "קיבלתם הארכה לשלושה חודשים!"

בשבוע שלאחר מכן, אור לו' במרחשון, נקבעה יחידות עבור הבחורים הנוסעים לארץ הקודש למלא את מקומנו בישיבה, ולבקשת הרבי, הצטרפנו גם אנחנו, הקבוצה מהארץ. הרבי נשא בפנינו שיחה ארוכה, בה הזכיר את מאמר חז"ל "הוי גולה למקום תורה", והסביר שמאחר שבכל ישיבה יש מעלות משלה, צריך שיהיה באופן ש"נותנים עליו חומרי המקום שיצא משם, וחומרי המקום שהלך לשם". עוד אמר שעלינו לדאוג שמעלה זו תהיה לא רק אצלנו אלא לפעול גם על הזולת, ובתיאום עם הנהלה, לחשוב כיצד לרומם את הישיבה כולה.

לאחר היחידות, זימן אותנו הרב חדקוב והדגיש שכוונת הרבי שהדברים יבואו לידי פועל ממש, וביקש שנעשה אסיפה ונבחר ממונה שידווח לרבי אחת לשבועיים מה נעשה. נבחרתי להיות הממונה, ונרתמנו למשימה. עצם הידיעה שנצטרך לדווח לרבי, דרבנה אותנו ליזום דברים חדשים - למשל לימוד שיחות מחוץ לסדרי הישיבה עם הבחורים שצריכים חיזוק, או ייסוד סדר ניגונים בשעת "רעווא דרעוויין" בשבת אחרי מנחה.

לקראת תום שלושת החודשים הגשנו בקשה להארכה נוספת, אך זו סורבה. כתבנו על כך לרבי, ובהתוועדות י' שבט שאל הרבי, "איפה הממונה על הבחורים מארץ ישראל?" הרבי העניק לי בקבוק משקה, שעמו התוועדנו כל אותו הלילה.

לא אמרנו נואש, וניסינו להגיש באמצעות הנהלת הישיבה בקשה חדשה, רק עד אחרי פסח. בינתיים התארכה שהייתנו בעוד כמה שבועות, אך משנדחתה גם בקשה זו, הבנו סופית שניאלץ לחזור. טיסתנו נקבעה לי"ז באדר ראשון, ובאותו יום גם התקיימה יחידות לכל הקבוצה. כשנכנסנו, התפלאנו לראות את הרבי בבגדי שבת. אחרי שכולם נכנסו, פתח הרבי באמירת מאמר חסידות על הפסוק "אל ייפטר אדם מחברו אלא מתוך דבר הלכה". בסוף היחידות חילק הרבי לכל אחד מאתנו ספר תניא ומטבע של דולר כמזכרת, וכן מסר לרב חדקוב חמישים דולר לכל בחור, בתור השתתפות בהוצאות הנסיעה.

ביחידות ביקש הרבי שנתוועד בישיבה בכפר חב"ד ובתורת אמת בירושלים, ונמסור ממה ששמענו וראינו במשך שהותנו ב-770. הרבי גם ביקש שנמשיך לכתוב דו"חות, וראיתי בכך ביטוי לשביעות רצונו של הרבי מהדו"חות ששלחנו. במענה לדו"ח הראשון ששלחתי לאחר שובנו ארצה, קיבלתי מכתב כללי שבסופו הוסיף הרבי וכתב, "בשורות טובות לו ולחבריו", וחתם בכתב ידו הקדושה.

לאחר היחידות ביקש הרבי מהרב חדקוב שידאג לכך שנאכל, שכן נהוג שלא אוכלים לפני יחידות. לבקשתנו, הסכים הרבי

ההקדשות שלכם מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

בסיוע חברי

THE JEM FOUNDATION

ואתה תצוה... להעלות נר תמיד